

Wyrok sprostowany

Sygn. akt IV K 27/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

wydany w trybie 387 § 1 k.p.k.

Dnia 21 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSO Barbara Kempńska-Krawczyk

Ławnicy – Mirosław Hałajkiewicz, Mirosława Mularczyk

Protokolant – E. S.

w obecności Prokuratora Dominiki Król – Bystrzyckiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 maja 2018 roku

sprawy:

T. M. (M.)

s. H. i J. zd. H.

ur. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 13 grudnia 2017 roku na terenie Centrum Handlowego P. w R., stosując wobec małoletniego S. R. przemoc w postaci jednokrotnego uderzenia go pięścią w twarz, a nadto posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci maczety oraz grożąc mu natychmiastowym jej użyciem, ukradł pokrzywdzonemu jego bluzę o wartości 130 złotych oraz zażądał od niego wydania telefonu komórkowego marki X. (...) o wartości 650 zł, **tj. o czyn z art. 280 § 2 kk**

II. w dniu 13 grudnia 2017 roku w R. poprzez wielokrotne i nieustępliwe wyrywanie z rąk I. M. jej torebki skutkujące upadkiem pokrzywdzonej na ziemię, przełamał jej opór, doprowadzając ją do stanu bezbronności, a następnie ukradł należącą do niej torebkę o wartości 60 złotych wraz z zawartością w postaci portfela o wartości 30 złotych, pieniędzy w łącznej kwocie 260 złotych, telefonu komórkowego marki A. (...)o nr (...) o wartości 100 złotych, karty bankomatowej (...) S.A., dowodu osobistego i karty NFZ wystawionych na nazwisko I. M., po czym ukrył wyżej wymienione dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać, **tj. o czyn z art. 280 § 1 kk i art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk**

III. w dniu 13 grudnia 2017 roku na terenie Centrum Handlowego P. w R. posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci maczety, groził małoletniemu M. Z. (1) natychmiastowym jej użyciem, w celu zmuszenia go do opuszczenia toalety, w której przebywał wraz z małoletnim S. R., przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, **tj. o czyn z art. 191 § 1 kk**

orzeka:

1. uznaje oskarżonego **T. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I wyroku, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z **art. 280 § 2 k.k.** za to na mocy art. 280 § 2 k.k. skazuje go na karę **3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy** pozbawienia wolności;
2. uznaje oskarżonego **T. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II wyroku, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. **280 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.** za to na mocy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazuje go na karę **2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy** pozbawienia wolności;
3. uznaje oskarżonego **T. M.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III wyroku, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. **191 § 1 k.k.** za to na mocy art. 191 § 1 k.k. skazuje go na karę **6 (sześciu) miesięcy** pozbawienia wolności;
4. na zasadzie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **T. M.** karę łączną **4 (czterech) lat i 3 (trzech) miesięcy** pozbawienia wolności;
5. na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu **T. M.** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 13 grudnia 2017r. godz. 20:20 do dnia 21 maja 2018r.;
6. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **T. M.** obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz:
  - pokrzywdzonego **S. R.** kwotę 130 (sto trzydzieści) złotych płatne do rąk jego przedstawiciela prawnego,
  - pokrzywdzonej **I. M.** kwotę 450 (czteryście pięćdziesiąt) złotych;
7. na mocy art. 44 § 2 k.k. Sąd orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci maczety wraz z pokrowcem opisanych, jako nr DRZ 133/18 i 134/18 Księgi przechowywania przedmiotów tut. Sądu DRZ 7/18;
8. na zasadzie art. 230 § 2 k.p.k. zwraca oskarżonemu **T. M.** przedmioty opisane, jako nr DRZ od 134/18 do 138/18 i od 141/18 do 142/18 Księgi przechowywania przedmiotów tut. Sądu nr DRZ 7/18;
9. zarządza przechowywanie wraz z aktami sprawy dowodu rzeczowego w postaci płyty DVD z nagraniem monitoringu z dnia 13.12.2017 r. z CH P. R. oraz płyty CD-R z nagraniem monitoringu z dnia 13.12.2017 r. z B. (...) R. opisanych, jako nr DRZ 139/18 i 140/18 Księgi przechowywania przedmiotów tut. Sądu DRZ 7/18;
10. na mocy art. 624 k.p.k. i art. 17 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Mirosław HałajkiewiczSSO Barbara Kempieńska-Krawczyk Mirosława Mularczyk

sygn. akt IV K 27/18

W dniu 21 maja 2018 r. przed Sądem Okręgowym w Gliwicach zapadł w trybie art. 387 § 1 k.p.k. wyrok skazujący wobec oskarżonego T. M.. Następnie obrońca oskarżonego zwrócił się o sporządzenie uzasadnienia wyroku w całości. Uwzględniając treść art. 424 § 3 k.p.k. Sąd sporządzając uzasadnienie, ograniczył się wskazania podstawy prawnej wyroku i zawartych w nim rozstrzygnięć.

W **punkcie 1. wyroku** Sąd uznał oskarżonego T. M. za winnego popełnienia czynu z art. 280 § 2 k.k. polegającego na tym, że w dniu 13 grudnia 2017 roku na terenie Centrum Handlowego P. w R., stosując wobec małoletniego S. R. przemoc w postaci jednokrotnego uderzenia go pięścią w twarz, a nadto posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci maczety oraz grożąc mu natychmiastowym jej użyciem, ukradł pokrzywdzonemu jego bluzę o wartości 130 złotych oraz zażądał od niego wydania telefonu komórkowego marki X. (...) o wartości 650 zł.

W **punkcie 2. wyroku** Sąd przypisał oskarżonemu popełnienie czynu z art. 280 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. polegającego na tym, że w dniu 13 grudnia 2017 roku w R. poprzez wielokrotne i nieustępliwe wyrywanie

z rąk I. M. jej torebki skutkujące upadkiem pokrzywdzonej na ziemię, przełamał jej opór, doprowadzając ją do stanu bezbronności, a następnie ukradł należącą do niej torebkę o wartości 60 złotych wraz z zawartością w postaci portfela o wartości 30 złotych, pieniędzy w łącznej kwocie 260 złotych, telefonu komórkowego marki A. (...) o nr (...) o wartości 100 złotych, karty bankomatowej (...) S.A., dowodu osobistego i karty NFZ wystawionych na nazwisko I. M., po czym ukrył wyżej wymienione dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać

W **punkcie 3. wyroku** Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 191 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 13 grudnia 2017 roku na terenie Centrum Handlowego P. w R. posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci maczety, groził małoletniemu M. Z. (1) natychmiastowym jej użyciem, w celu zmuszenia go do opuszczenia toalety, w której przebywał wraz z małoletnim S. R., przy czym groźba ta wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona.

Przechodząc do wyjaśnienia podstawy prawnej wskazać należy, iż przepis art. 280 k.k. statuuje przestępstwo rozboju w typie podstawowym i kwalifikowanym. Pierwszy typ (określony w § 1) jest występkiem, zaś drugi (z § 2) zbrodnią. Konstrukcja przepisu pozwala wyróżnić cztery formy czynności, za pomocą których sprawca może osiągnąć swój cel, tj. użycie przemocy, groźenie natychmiastowym użyciem przemocy, doprowadzenie do stanu nieprzytomności oraz doprowadzenie do stanu bezbronności. Formy te mają charakter alternatywny, choć mogą także występować łącznie. Znamiona kwalifikujące zbrodnię rozboju z art. 280 § 2 k.k. to posłużenie się bronią palną, nożem, innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub działaniem w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu lub wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią, przedmiotem, środkiem lub sposobem. Przy przestępstwie rozboju przedmiot ochrony jest złożony, bliższym (rodzajowym) przedmiotem ochrony jest mienie, zaś dalszym życie i zdrowie człowieka. Typ kwalifikowany rozboju wzmacnia ochronę dalszego przedmiotu ochrony, czego wyrazem jest surowsza sankcja w sytuacji, gdy działanie sprawcy bezpośrednio zagraża życiu człowieka (wyrok SA w Łodzi z dnia 14 sierpnia 2014 r., II AKA 155/14, LEX nr 1506705; postanowienie SN z dnia 20 sierpnia 2009 r., WK 13/09, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1732; wyrok SA w Katowicach z dnia 22 lutego 1996 r., II AKr 385/95, Wokanda 1996, nr 11, s. 56; wyrok SA w Lublinie z dnia 15 listopada 2004 r., II AKA 246/04, Prok. i Pr.-wkl. 2005, nr 7-8, poz. 19; wyrok SA w Katowicach z dnia 22 lutego 1996 r., II AKr 385/95, Wokanda 1996, nr 1, s. 56, Konarska-Wrzošek Violetta (red.), Lach Arkadiusz, Lachowski Jerzy, Oczkowski Tomasz, Zgoliński Igor, Ziółkowska Agata Kodeks karny. Komentarz, WK, 2016, LEX).

Sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżony T. M. swoim zachowaniem kierowanym wobec I. M. oraz małoletniego S. R. wypełnił znamiona przestępstwa rozboju.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci zeznań D. P. (k. 61-63, 109-110, 189-192), pokrzywdzonej I. M. (k. 95-96, 150-151) oraz częściowo wyjaśnień samego oskarżonego (k. 194) wynika niewątpliwie, iż dokonał on przestępstwa przypisanego mu w punkcie 2 wyroku. Dowody te korespondują ze sobą i w sposób zbieżny opisują, iż oskarżony w godzinach rannych 13 grudnia 2017 roku w czasie, gdy D. P. oddalił się od niego chciał okraść stojącą na przystanku I. M. i zaczął wyrwać jej torebkę. Pomimo oporu oskarżony nadal szarpał za torebkę doprowadzając kobietę do upadku. Pokrzywdzona zeznała, że poczuła się wówczas zupełnie bezbronna i w obawie o swoje zdrowie wypuściła torbę z rąk. W tym miejscu należy nadmienić, iż już na gruncie rozwiązań kodeksu karnego z 1932 r., w odniesieniu do przestępstwa rozboju wskazywano, że doprowadzenie do stanu bezbronności to stan wywołany działaniem sprawcy, w wyniku którego pokrzywdzony, zachowując zdolność postrzegania i rozpoznania istniejącej sytuacji, traci w następstwie tego działania możliwość przeciwstawienia się zaborowi mienia (por. L. Peiper, Komentarz do kodeksu karnego, Kraków 1936, s. 553; J. Makarewicz, Kodeks karny z komentarzem, Lwów 1938, s. 594). Podobne stanowisko wyrażone zostało na gruncie rozwiązań k.k. z 1969 r. (zob. S. Łagodziński, Pojęcie bezbronności w przestępstwie rozboju, Nowe Prawo 1990, nr 4-6, s. 154 i n.; idem, Głosa do wyroku SN z 14 czerwca 1989 r., V KRN 99/89, Problemy Praworządności 1991, nr 3, s. 98; O. Chybiński, Rozbój w teorii i praktyce, Ossolineum 1975, s. 16; Z. Trzciniński, Rozbój w polskim prawie karnym, Warszawa 1976, s. 38), przy czym słusznie zauważono, że brak oporu ze strony pokrzywdzonego nie wyklucza możliwości przyjęcia, że sprawca "doprowadził go do stanu bezbronności" (Z. Trzciniński, Rozbój w polskim..., s. 40). Analogicznie wskazany wyżej zwrot języka prawnego rozumie się na gruncie art. 280 § 1 k.k. (zob. P. Wiatrowski, Typ podstawowy..., s. 78; M. Dąbrowska - Kardas (w:) A. Zoll (red.), Kodeks karny. Komentarz, tom III, Lex el. 2016, tezy 46-52 do art. 280). Doprowadzenie do stanu

bezbronności oznacza więc, że "człowiek ze stanu posiadania szeroko rozumianych środków i możliwości obrony, aż do ucieczki włącznie, zostaje działaniem innej osoby pozbawiony tych środków i tej możliwości obrony, doprowadzony do ich utraty" (S. Łagodziński, Pojęcie bezbronności..., s. 160). Podkreślić ponadto trzeba, że dla przyjęcia, iż osobę doprowadzono do stanu bezbronności, ma wprawdzie znaczenie subiektywne odczucie ofiary, jednak nie wystarczy to do uznania, że sprawca stan ten urzeczywistnił. Konieczna jest także zobiiektywizowana ocena przebiegu zdarzenia przestępnego i związanych z nim okoliczności (por. B. Michalski (w:) System prawa karnego, tom 9 pod red. R. Zawłockiego, Warszawa 2015, s. 183; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 16 grudnia 1993 r., II AKr 256/93, KZS 1994, Nr 1, poz. 22). W ocenie Sądu przebieg zdarzenia nie pozostawia wątpliwości, iż pokrzywdzona po upadku na chodnik znajdowała się w stanie bezbronności nie tylko w swoim subiektywnym odczuciu, ale i obiektywnie. Przede wszystkim nie miała ona żadnej możliwości ucieczki ani podjęcia realnej obrony albowiem napastnik pomimo tego, że leżała na chodniku nie przestał wyszarpywać z jej rąk torebki, a wezwania o pomoc nie przyniosły efektu. Takie zachowanie oskarżonego oraz pozycja w jakiej znalazła się pokrzywdzona w pełni uzasadniają jej obawę o zdrowie i poczucie bezbronności. Z tych względów Sąd uznał, iż przesłanka ta została spełniona.

Ustalając zawartość torebki i wartość skradzionych przedmiotów Sąd oparł się na zeznaniach pokrzywdzonej korespondujących częściowo z wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał, że w torebce znajdowały się pieniądze w kwocie około 260 złotych, telefon, portfel i futerał z dokumentami. Z tego względu, iż oskarżony zabrał z torebki pieniądze, a pozostałe przedmioty łącznie z dokumentami wyrzucił, w kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu znalazł się również art. 276 k.k. Przepis ten penalizuje zachowania polegające na niszczeniu, uszkodzaniu, czynieniu bezużytecznym, ukrywaniu lub usuwaniu dokumentu, którym nie ma się prawa wyłącznie rozporządzać. Działanie w postaci ukrywania dokumentu polega na podjęciu zachowań, sprawiających że dokument znajdzie się w miejscu znanym sprawcy, nieznanym osobom, którym przysługuje prawo do rozporządzania dokumentem, choćby nie wyłączone (zob. wyrok AS w Krakowie z dnia 17 czerwca 2015 roku II AKa 109/15, KZS 2015/7-8/55). Nadmienić należy, iż oskarżonemu nie towarzyszył zamiar przywłaszczenia dokumentów, które znajdowały się w torebce i zostały wraz z nią zabrane, wobec czego Sąd wyeliminował z podstawy prawnej przepis art. 275 § 1 k.k.

Przechodząc do kolejnego przestępstwa przypisanego oskarżonemu w punkcie 1, tj. rozboju kwalifikowanego wskazać należy, iż również w tym zakresie materiał dowodowy nie pozostawiał wątpliwości, iż oskarżony czyn ten popełnił. Wskazują na to nie tylko jego wyjaśnienia (k. 35-37, 71-73, 77) w których przyznał się do popełnienia czynu i szeroko opisał przebieg zdarzenia, ale również spójne z nimi zeznania małoletniego pokrzywdzonego S. R. (k. 11, 46-47), T. R. (k. 7-8), D. P. (k. 62) i M. Z. (2) (k. 43-44). Natomiast odnośnie znamienia kwalifikującego, czyli użycia niebezpiecznego przedmiotu wskazać należy, iż zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego po tym jak uderzył pokrzywdzonego wyciągnął maczetę, aby go wystraszyć i wymusić oddanie telefonu komórkowego (k. 36v), oraz co wyjaśnił na rozprawie podczas zdarzenia machał maczetą w taki sposób jakby chciał pociąć pokrzywdzonego od karku do pasa. Jego wyjaśnienia korespondują z zeznaniami pokrzywdzonego (k. 11v, 47).

Oskarżony swoim działaniem wypełnił również znamiona czynu z art. 191 § 1 k.k., albowiem jak wynika z materiału dowodowego w postaci zeznań wspomnianych wyżej M. Z. (2), S. R., D. P. jak i częściowo wyjaśnień samego oskarżonego groził on użyciem maczety również wobec M. Z. (2), choć w jego przypadku cel tych gróźb był inny. Przepis art. 191 § 1 k.k. chroni przed ograniczeniami w zakresie swobody postępowania, które mają miejsce przy użyciu przemocy lub groźby bezprawnej. Przedmiotem ochrony jest tu wolność jednostki w zakresie wyboru zachowania się zgodnie ze swoją wolą, osobista swoboda podejmowania lub niepodejmowania jakiegoś zachowania, wolność w zakresie wyboru postępowania (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 31.05.2016 r., II AKa 124/16, LEX nr 2057774, KZS 2016/10/72). Realizacja czynu zabronionego opisanego w art. 191 § 1 k.k. musi nastąpić w jednej z dwóch form poprzez stosowanie przemocy wobec osoby lub poprzez stosowanie groźby bezprawnej. W niniejszej sprawie nie doszło do stosowania przemocy, jednakże zeznania osób obecnych wówczas w toalecie nie zostawiają wątpliwości, że oskarżony stosował groźbę bezprawną, a jego celem było wymuszenie określonego zachowania małoletniego. Przy czym nie jest istotne czy oskarżony zwrócił się do niego słowem „wykurwić” jak twierdzi świadek D. P., „wyjebać” jak wyjaśniał oskarżony czy też „wypierdalać” jak wskazuje M. Z. (2), gdyż kontekst sytuacyjny jednoznacznie wskazuje, że celem oskarżonego było zastraszenie M. Z. (2) i zmuszenie, aby ten opuścił pomieszczenie.

Przepisy kodeksu karnego stanowią, iż sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość na przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego i popełnieniu. Nadmienić należy, iż ze względu na wspomniany już wcześniej złożony przedmiot ochrony przestępstwa rozboju o stopniu społecznej szkodliwości czynu, który wyczerpuje znamiona tego przestępstwa, decydować będzie nie tylko wartość skradzionego przez sprawcę mienia, ale także stopień zagrożenia dla życia, zdrowia i wolności pokrzywdzonego wywołany zachowaniem sprawcy (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNKW 1995, nr 33, poz. 7).

Zdaniem Sądu wymierzone oskarżonemu kary w pełni uwzględniają zarówno stopień jego winy, jak i społeczną szkodliwość popełnionych czynów.

Za przestępstwo rozboju kwalifikowanego (punkt 1 wyroku) Sąd wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, natomiast za przestępstwo rozboju (punkt 2 wyroku) Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd miał na uwadze, iż szkodliwość społeczna obu popełnionych przez niego rozbojów, skierowanych przeciwko mieniu, ale i zdrowiu ludzkiemu była znaczna. Czyny te zostały uznane za społecznie szkodliwe ze względu na rodzaj naruszonego dobra prawnego, sposób i okoliczności ich popełnienia, jak również motywację oskarżonego. W przypadku czynu popełnionego na szkodę I. M. oskarżonym kierowała motywacja finansowa, co potwierdza fakt, że po wyjęciu pieniędzy torebkę i pozostałe przedmioty wyrzucił. Natomiast powodem popełnienia przez niego zbrodni było jedynie to, że S. R. swoją odzieżą manifestował sympatię wobec klubu piłkarskiego (...). Zdaniem Sądu był to powód błahy, a takie zachowanie zasługuje na potępienie i musi spotkać się z odpowiednią reakcją wymiaru sprawiedliwości. Pamiętać jednak należy, iż Sąd uwzględnił również okoliczności łagodzące w postaci wcześniejszej niekaralności oskarżonego, jego młodego wieku oraz tego, iż nie utrudniał postępowania karnego. W ocenie Sądu pomimo, iż oskarżony jest sprawca młodocianym (19 lat), jedynie kara bezwzględnego pozbawienia wolności spełni cele kary i równocześnie zadość uczyni dyrektywie z art. 54 § 1 kk. Przywołać można w tym miejscu orzeczenie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 maja 2006 sygn. akt II AKa 155/06 opubl. LEX nr 196122, w którym Sąd ten stwierdził: ani "młodocianość" ani "względy wychowawcze" nie mogą być rozumiane jako przyczynek do pobłażliwego traktowania sprawców młodocianych, nie mogą jednak być okolicznościami drugorzędnymi. Aby młodocianego sprawcę wychować poprzez karę należy bardzo szczegółowo przeanalizować drogę życiową takiego sprawcy, nie tracąc oczywiście z pola widzenia czynu będącego przedmiotem osądu."

Za popełnienie przestępstwa popełnionego wobec M. Z. (2) Sąd wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Przestępstwo to jest zagrożone karą pozbawiania wolności do lat trzech. Sąd mając na względzie wskazane wyżej okoliczności podmiotowe jak i okoliczności przedmiotowe czynu uznał, iż wystarczająca będzie kara bliżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Sąd połączył w/w kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności stosując zasadę asperacji. Sąd doszedł do przekonania, iż niezasadnym byłoby zastosowanie wyłącznie zasady kumulacji – prostego zsumowania kar jednostkowych. Niemniej jednak Sąd odrzucił też zasadę pełnej absorpcji. Sąd zważył, iż decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma prewencyjny charakter oddziaływania kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej i zdaniem Sądu wymierzona oskarżonemu kara łączna owe cele spełnia. Sąd podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi w dniu 20.09.2001 r. sygn. akt II AKa 154/01 zgodnie z którym „orzeczenie kary łącznej nie musi przynosić korzyści, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar, czy też poprzez zastosowanie zasady absorpcji. Wymiar kary łącznej zależy od stopnia związku przedmiotowego i podmiotowego zbiegających się przestępstw. Decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma także wzgląd na prewencyjne oddziaływanie

kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Reasumując Sąd wymierzając karę łączną pozbawienia wolności zastosował zasadę asperacji, czyli orzekł karę surowszą niż wynikająca z zasady absorpcji, a zarazem znacznie łagodniejszą, niż wynikająca z zasady kumulacji, uwzględniając fakt, iż dwa z trzech przestępstw popełnionych i przypisanych oskarżonemu są z sobą silnie powiązane przedmiotowo i podmiotowo.

Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawiania wolności w sprawie od chwili, gdy został zatrzymany, tj. 13 grudnia 2017 roku o godz. 20:20 do dnia wyrokowania.

Przepis art. 46 § 1 k.k. stanowi, iż w razie skazania Sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka obligatoryjnie, obowiązek naprawienia w całości lub w części wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Na mocy tego przepisu Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. R. kwoty 130 złotych jako, że tyle wynosiła wartość zabranej małoletniemu bluzy, której nie odzyskał. Sąd nałożył na oskarżonego również obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem popełnionym na szkodę I. M. w wysokości 450 złotych albowiem tyle wynosiła wartość zabranej jej torebki wraz z zawartością, o czym wspomniano już we wcześniejszej części uzasadnienia. Nadmienić należy, iż również orzeczenie w tym zakresie było jednym z elementów wniosku o dobrowolne poddanie się karze.

Ponadto orzeczono o dowodach rzeczowych. Na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeczono przepadek maczety wraz z pokrowcem, natomiast na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócono oskarżonemu elementy odzieży. Odnośnie płyt z monitoringiem Sąd zarządził ich przechowywanie wraz z aktami sprawy.

Sąd mając na względzie sytuację majątkową oskarżonego oraz przewidywany kilkuletni okres izolacji, który niewątpliwie wypłynie na jego kondycję finansową, zwolnił go od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.